

fra høitærede Ministres Side at høre Udtalelser om, hvorvidt Thinget bør nedsætte Udvalg eller ikke, jeg antager, at det høie Thing nok selv vil tage under Overveielse, hvorvidt det er fornødent. Jeg skjønner da ikke rettere, end at det vil være en forhastet Handling fra Thingets Side at lade en Sag af den Betydning gaa igjennem Thinget, uden at lade den prøve i Udvalg, og uden at vi have nogenstomhelst Oplysning, hverken om hvorledes den i Virkeligheden agtes gennemført i Praxis, eller hvilke finantsielle Følger den kunde have. Dersom altsaa et saadant Forslag bliver tillet, skal jeg tillade mig at støtte det.

Berg: Angaaende Spørgsmaalet om Udvalgs Nedsættelse skal jeg sige, at jeg særdeles godt kan forstaa den forbigaaende Bemærkning, som den høitærede Minister fremsatte derimod, thi et Udvalgs Nedsættelse nu betyder jo ikke Andet end Forslagets Forkastelse under en mildere Form. Naar vi staa midt i Mai, og der er saa kort Tid tilbage, som der er, til at faae Forholdet ordnet, og Administrationen skal træffe sine Forberedelser — tilmed mod den maatte ikke ubetydelige Mistemning fra enkelte Militæres Side, som jo allerede her har fundet sit Udtryk — vil Enhver kunne sige sig selv, at en væsentlig Udfættelse af Forslagets Behandling betyder dets Begravelse. Jeg vilde derfor have sat megen Pris paa, hvis de ærede militære Medlemmer i Stedet for at tale om Udvalgs Nedsættelse nu havde sagt: Vi ville stemme mod denne Sags Overgang til 2den Behandling. Punktum! Det vilde have været langt klarere, thi det er jo Meningen, at Sagen bør gaa den Vej alligevel. Jeg vil derfor foreslaa, at vi ved denne Behandling, eller ved næste Behandling, eller ved 3die Behandling komme til Erkendelse af, om vi efter de foreliggende Forhold tro at kunne give dette Forslag vor Stemme, om vi anse det for ønskeligt, eller vi ikke anse det for ønskeligt, men at vi derimod ikke forsøge paa ad anden Vej, ad en Omvei at forhindre denne Sags Gjennemførelse. Som sagt, det kan Enhver sige sig selv, at Udvalgets Nedsættelse nu er Forslagets Forkastelse. Den høitærede Minister har i dette Forslag gjort et Tilbud til Thinget om at indstrænke Døvelserne i 15 Dage; derfor har han forlangt en Bemyndigelse til at lade udgaa en større Døvelse fra Leiren, en Bemyndigelse, der de tidligere Aar er bleven negtet. Den høitærede Minister forlanger altsaa Noget for Noget, og jeg tror, at Stillingen er saaledes, at det er meget naturligt af den ærede Minister, at han ikke giver et Øble bort, inden han faar en Bære med det Samme. Hvad skulde bevæge den høitærede Minister til overfor dette Thing at gjøre Indrømmelser, naar han ikke fik Noget istedet? Hvis de ærede sagkyndige Medlemmer vilde tillade os Lægmænd at tale med, saa maa det dog ligge nærmest for

os at undersøge, om den Bære, vi give, er mere værd end det Øble, vi faae istedet. Det er derom, Spørgsmaalet dreier sig. Nu undrer det mig noget — ja, jeg vil ikke sige Mere, end at det undrer mig noget at høre ærede militære Medlemmer fra høie Side tale imod den længere udgaaende Døvelse som forresten ogsaa imod de 30 Dage; men paa den anden Side skal jeg ikke negte, at den Diskussion, der er ført her idag, har interesseret mig i høi Grad, og jeg ønsker den høitærede Krigsminister til Lykke med, at man ikke kan anføre det mod ham, som man bebrejdede hans Forgænger, nemlig at han var tilbøjelig til at lægge Baand paa Uttringsfriheden i Armeen — jeg siger, at jeg sætter Pris paa, at dette nu synes at være forbi, og jeg vilde ønske, at det maa ske oftere, at de ærede militære Medlemmer uden nogenstomhelst Hensyn til deres personlige eller maatte politiske Stilling udtale sig frit om de foreliggende Sager. Men, som sagt, det undrer mig noget at høre de Indvendinger, som de ærede militære Medlemmer fremsatte mod den længere udgaaende Døvelse. Vi have i nogle Aar haft Forslag paa Finantsloven om en længere udgaaende Døvelse, og der har den Side af Thinget, hvortil jeg hører, stille Forslag om Regtelsen af de 77,000 Kr., som der i den Henseende var forlangt, men hver Gang vi have stillet dette Forslag om Regtelsen af Beløbet, have de Herrer stemt derimod (N. P. Jensen: Jeg har aldrig stemt derimod! Thomsen: Jeg heller ikke!). Jeg huffer dog ikke bedre, end at de Herrer have stemt derimod (N. P. Jensen og Thomsen: Nei!) Have de Herrer da stemt med os nogenstunde om denne Sag? (Thomsen: Min Hukommelse slaar ikke ganske til her; men jeg har i hvert Fald ikke stemt mod dette Forslag!). Jeg kan forsikre, at de Herrer tage feil, dersom de tro, at de have været med til at negte dette Beløb; men hvad jeg navnlig vil gjøre opmærksom paa, er, at de Herrer ikke have givet nogenstomhelst Tilkendegivelse ved deres Afstemning om den Ugudelighed, der skulde være forbunden med en saadan Døvelse. Have de Herrer nogenstunde veiledet os ved Behandlingen af dette Spørgsmaal, have de paavirket vor Opfattelse? De have jo dog 3 Gange, naar disse Forslag forelaa, haft Leilighed til at overbevise os om Ugudeligheden af en saadan længere udgaaende Døvelse; men have vi hørt et eneste Ord fra nogen af de Herrer Side angaaende denne Sag. Nei, og det tror jeg, man kan bebrejde de ærede Medlemmer. Der er blevet sagt af det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) i Anledning af det Hensigtsmæssige i at lære praktisk at kjende, hvad vort Jernbanemateriel og vore Sp-transportmidler kunne yde med Hensyn til en hurtig Koncentrering af en Styrke paa f. Ex. 10,000 Mand paa eet Sted, at det var tilstrækkelig prøvet — saavidt jeg forstod ham — paa